

Кждѣ отивашъ, дѣдо? — пита го тя.

— Отивамъ да търся тжжачка: бабата ми умрѣ, горката.

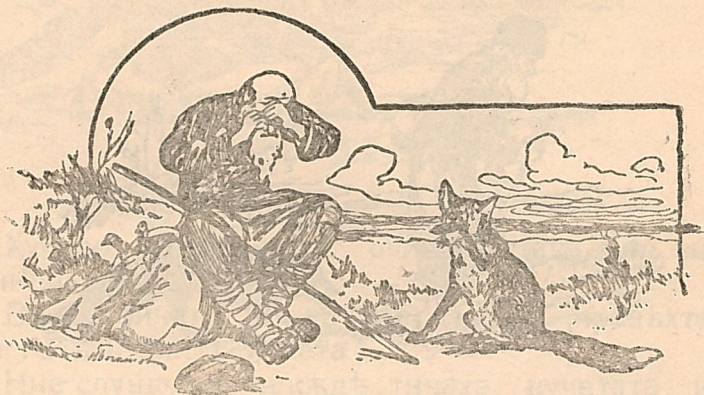
— Вземи ме, дѣдо! Азъ умѣя да плача много добрѣ, — казала лисицата.

— Я заплачи да видя!

И кума лиса захванала: „Ималъ дѣдо стара баба. Сутринъ рано ставала, огънецъ подпалвала, кашаца му правила и съ нея го хранила.“

Плаче кума лиса и нарежда думи жални и печални. Плаче и кокошкитѣ поглежда. Дѣдо я слуша и въздиша, па разплакалъ се и той.

— Хубаво плачешъ, рекълъ дѣдото, като отрилъ сълзитѣ си съ ржавъ. Ти ще ми бждешъ тжжачка.

— Азъ нали зная, че ще ме харесашъ, затова ти казахъ, че умѣя добрѣ да плача.

И условилъ се старецътъ съ лисицата, тя да му бжде тжжачка, а той да ѝ даде тритѣ млади ярки. Харно, ама кума лиса била много гладна, та поискала отъ дѣда още сега да ѝ даде едната кокошка. И той я далъ.

Като я изяла, тръгнали да вървятъ. Вървѣли, що вървѣли, лисицата рекла: „Дѣдо, менѣ пакъ ми огладнѣ! Дай ми и другата кокошка!“

Старецътъ я далъ. Като я изяла, пакъ тръгнали. Вървѣли, вървѣли, лисицата рекла: „Дѣдо, азъ ще